

Sag C-17/22

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

7. januar 2022

Forelæggende ret:

Amtsgericht München (Tyskland)

Afgørelse af:

21. december 2021

Sagsøger:

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG

Sagsøgt:

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH

[Udelades]

Amtsgericht München (byretten i München)

[Udelades]

I sagen

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG,
[udelades] 28217 Bremen – sagsøger -

[Udelades]

mod

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH, [udelades] 80687 München – sagsøgt -

[Udelades]

vedrørende oplysning

Den Europæiske Unions Domstol anmodes herved om en præjudiciel afgørelse. Forelæggelsen sker sammen med en anden sag fra den forelæggende ret [udelades] og er bortset fra indledningen identisk med denne. Med forelæggelsen udsættes sagen på den præjudicielle afgørelse fra Domstolen. Den 21. december 2021 afsiges følgende præjudicielle anmodning:

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende spørgsmål vedrørende fortolkningen af databeskyttelsesforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679) til præjudiciel afgørelse:

1.a. Følger det af fortolkningen af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra b) og f), at deltagelse i et investeringsselskab som investor, som ikke hæfter personligt og kun i begrænset omfang, og som ikke deltager i selskabets ledelse, er tilstrækkelig til at lægge til grund, at der foreligger en »legitim interesse« i at få oplysning om alle investorer, som investerer indirekte via en formueforvalter, disses kontaktoplysninger og disses deltagelse i investeringsselskabet og til at udlede en tilsvarende kontraktlig forpligtelse af selskabets vedtægter,

1.b eller er den legitime interesse under sådanne betingelser begrænset til at få oplysning fra selskabet om de indirekte investorer, som ikke hæfter i ringe omfang, men som ejer en mindsteandel, som i det mindste lader en indflydelse på selskabets skæbne komme i betragtning?

2.a Er det, for i forbindelse med en sådan ubegrænset ret (1a) ikke at overskride den iboende grænse i form af retsmisbrug eller for at dispensere fra begrænsningen i form af en begrænset ret til oplysning (1b), tilstrækkeligt, at der foreligger et ønske om at optage kontakt med henblik på at lære de pågældende at kende, udveksle synspunkter eller indlede forhandlinger om køb af selskabsandele,

2.b eller kan en interesse i oplysning først komme i betragtning som relevant, hvis en videregivelse kræves med den udtrykkelige hensigt at optage kontakt med andre investorer for at anmode disse om koordinering på grund af konkret nævnte anledninger, som kræver stillingtagen i forbindelse med investorernes beslutninger?

Begrundelse

A. Tvisten, som den forelæggende ret skal afgøre:

For den forelæggende ret verserer to tvister, hvor der er anlagt sag med påstand om oplysning og dermed om videregivelse af data. Sagsøgerne er begge indirekte

investorer i et fondsselskab, som er organiseret som kommanditselskaber og dermed som personselskaber. Det drejer sig om investeringsselskaber. Deltagelsen i disse selskaber er udformet som en økonomisk pengeinvestering. I et af tilfældene deltager ca. 1 8000 kommanditister direkte og indirekte.

Der forlanges oplysning af navne og adresser på alle personer og dermed på samtlige investorer, som deltager i investeringsselskabet, navnlig altså navne og kontaktoplysninger også på alle kommanditister, som deltager indirekte via formueforvaltningsinvesteringsselskaber. Der ønskes altså oplysning om alle, som har investeret økonomisk i selskabet.

Sagsøgerne er begge selv investeringsselskaber. De sagsøgte lægger til grund, at det med de forlangte oplysninger ikke er hensigten at forfølge formål, som fremmer selskabet, men derimod sagsøgernes egne økonomiske interesser, enten for at reklamere for egne investeringsprodukter eller for at vække bekymring hos investorer, købe deres andele under værdi og opnå gevinst gennem videresalg. I investerings- og forvaltningsaftalerne er der fastlagt kontraktbestemmelser, som forbyder videregivelse af oplysningerne til andre investorer.

Sagsøgerne afviser sådanne hensigter. Det drejer sig om deres ret til at kontakte de andre medlemmer. De kontraktlige forbud mod videregivelse af oplysningerne er ugyldige. Sagsøgerne ønsker at forhandle med de andre kommanditister om køb af deres andele og at lære dem nærmere at kende med henblik på en dialog. Sagsøgerne påberåber sig i denne forbindelse to domslinjer fra tysk retspraksis fra de højere retsinstanser, som gensidigt forstærker hinanden.

1. Med hensyn til deres ret til at kontakte de andre medlemmer henviser sagsøgerne til retspraksis fra Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland, herefter også »BGH«). Denne bekræfter i kendelse af 19. november 2019 – II ZR 263/18 – sin praksis, hvorefter det er et »uundværligt kerneområde i investorers rettigheder« i et personselskab at erfare sine medinvestorers navne og adresser og dermed kende sine medkontrahenter. Dette gælder også for kommanditister, som kun er indirekte ejere. For den enkelte investor er det nødvendigt at have kendskab til alle øvrige investorer for effektivt at kunne udnytte rettighederne i det selskab, der består mellem mandanterne i et investeringsselskab. Det er således i overensstemmelse med selskabets forpligtelser på grundlag af vedtægterne at videregive oplysningerne til andre investorer. En investors anmodning om oplysning, som sigter mod at få kendskab til de øvrige investorer, er kun begrænset af forbuddet mod ulovlig rettighedsudøvelse i henhold til § 242 i Bürgerliches Gesetzbuch (borgerlig lovbog, herefter »BGB«) og chikaneforbuddet i henhold til BGB's § 226.

Dermed videreføres en retspraksis fra de højeste retsinstanser, som begyndte allerede før udstedelsen af databeskyttelsesforordningen. Følgende aspekter indgik i rettens overvejelser:

Der er i hvert fald ikke tale om retsmisbrug, hvis en investor søger kontakt med andre investorer for at drøfte problemer, som efter den pågældendes opfattelse eksisterer med hensyn til selskabet, med de øvrige investorer, eventuelt for at organisere et interessefællesskab blandt investorerne. Såfremt der forfølges formål, som er selskabet uvedkommende, er konkurrenceretlige og databeskyttelsesretlige retsmidler tilstrækkelige til at skride ind over for en adfærd, som udgør misbrug. Der foreligger ingen anledning til at nægte oplysning på grund af en rent abstrakt risiko for, at oplysningerne kan misbruges. (Vurderinger fra BGH, dom af 5.2.2013 – II ZR 134/11). I denne forbindelse må det være op til en investor, ad hvilken kanal og på hvilken måde den pågældende vil henvende sig til de øvrige investorer. En investor må ikke være afhængig af selskabets ledelse som formidler af kontakten til de øvrige investorer eller til at benytte medier, som ledelsen stiller til rådighed og kontrollerer. En investor skal således heller ikke være nødt til at lade sig henvise til et internetforum som et mildere middel, i analogi til § 127a i Aktiengesetz (aktieloven). (Vurderinger fra BGH, dom af 11.1.2011 – II ZR 187/09, BGH, dom af 5.2.2013 – II ZR 134/11).

Retten til oplysning kan heller ikke fraviges ved aftale. Udelukkelse af en ret til at kende alle øvrige investorer ville i praksis ophæve en væsentlig rettighed for investorerne, nemlig retten til at indkalde til en ekstraordinær generalforsamling, da en investor med en lille ejerandel kun kan opnå det nødvendige antal stemmeberettigede til dette formål, hvis den pågældende slår sig sammen med andre investorer, hvilket nødvendigvis forudsætter, at den pågældende kender disses navne og adresser. (Vurderinger fra BGH, kendelse af 21.9.2009 – II ZR 264/08).

Mere vidtgående end for et børsnoteret aktieselskab, hvor den lovbestemte oplysningspligt i henhold til § 33 i Wertpapierhandelsgesetz (værdipapirhandelsloven) først indtræder ved en ejerandel på 3% af de stemmeberettigede aktier, begrundet spørgsmål om, hvem der behersker selskabet, hvem en formueforvalter er »talerør« for, om der med hensyn til andre investorer og en sammenblanding af interesser foreligger et stemmeforbud for formueforvalteren, om der foreligger en tillidsforpligtelse for en anden investor og hvordan strukturen i selskabets sammensætning ændrer sig med tiden, en ret, som ikke kan udelukkes, til at få oplysning om alle investorer, også i en investeringsselskab. (Vurderinger fra BGH, dom af 5.2.2013 – II ZR 134/11)

Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) anså sig ikke for forpligtet til at forelægge sagen for Domstolen. At en investor skal tilstå en ret til oplysning, som ikke kan begrænses ved aftale, og som kun kan anfægtes, hvis der er tale om retsmisbrug, er ifølge Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) så åbenlyst under anvendelse af EU-retten, at der ikke resterer rimelig tvivl. At selskabets videregivelse af oplysninger om alle investorer til en af investorerne også er berettiget i henhold til databeskyttelsesforordningen, fremgår åbenlyst af 48. betragtning til databeskyttelsesforordningen, idet databehandling »sågar inden for koncernen« her er anført som en mulig legitim interesse. Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) overser i denne forbindelse, at videregivelsen af oplysninger

inden for koncernen i henhold til 48. betragtning for at være berettiget skal ske »til interne administrative formål«, og sidestiller således i det mindste i sin vurdering videregivelse af personoplysninger om alle investorer til én investor med videregivelse fra en virksomhed til en anden søster- eller modervirksomhed og samtidig med et internt administrativt formål.

2. Med sagsøgernes andet argument om, at man ville forhandle med de andre kommanditister om køb af deres andele, refererer sagsøgerne til retspraksis vedrørende spørgsmålet om, hvad der – hvis den eneste grænse for oplysningsretten er retsmisbrug – udgør retsmisbrug. Hvad dette angår bliver andre afgørelser relevante, i dette tilfælde afgørelser fra de højere regionale retsinstanter, navnlig en afgørelse fra Oberlandesgericht München (den regionale appeldomstol i München) i dom af 16. januar 2019 – sagsnr. 7 U 342/18.

Ifølge denne afgørelse er det også en del af lovgivningen om investors rettigheder at gøre det muligt for denne at styrke sin egen position som investor ved at tilkøbe flere ejerandele. Det står klart for enhver mandant, at fondsselskabet vil anvende den pågældendes oplysninger med henblik på at gennemføre selskabets vedtægter. Formålet med vedtægterne er i det væsentlige at udøve investorernes rettigheder, navnlig også at styrke investorernes stilling gennem gensidig dialog, udøvelse af kontrollen og evt. i forening med de øvrige investorer. Dette omfatter også muligheden for at påvirke disse eventuelt ved at købe ejerandele. Dette udgør først en ulovlig rettighedsudøvelse, hvis der ikke ud fra noget tænkeligt aspekt foreligger en reference til investors position og den kontraktlige relation til de øvrige investorer. Oplysningen må kun nægtes, hvis der ikke foreligger nogen rimelig interesse i at give den, f.eks. hvis det er fastslået, at der forfølges et formål, som er selskabet uvedkommende. Interessen i at købe fremmede ejerandele er imidlertid en rimelig interesse.

Implicit lægger Oberlandesgericht (den regionale appeldomstol) altså til grund, at den enkelte investors abstrakt formulerede forventning om, at hans oplysninger er nødvendige for at gennemføre vedtægterne og anvendes hertil, også indebærer en konkretisering i form af, at kommanditselskabet må videregive oplysninger til enhver af de øvrige investorer, allerede af den grund, at denne investor har en købsinteresse. Oberlandesgericht (den regionale appeldomstol) overvejer ikke, om de øvrige investorer kunne have en rimelig interesse i, at deres personoplysninger ikke videregives. Endvidere implicerer Oberlandesgerichts (den regionale appeldomstol) dom, at selv fremtidige stemmerettigheder som følge af en eventuel udvidelse af den pågældendes ejerandel udgør en legitim interesse i oplysning allerede i det eksisterende kontraktforhold.

B. [Udelades] De forelagte spørgsmåls relevans for afgørelsen [udelades]

Som konsekvens af den nationale retspraksis ville floskelagtige påstande, som i praksis ikke ville kunne bevises, om en interesse i eventuelt at ville købe andres ejerandele være tilstrækkelige til at kunne forlange omfattende oplysninger om alle kommanditister, også indirekte kommanditister, samt deres adresser og

ejerandele. Da retsmisbrug først kommer i betragtning, hvis der ikke under noget tænkeligt synspunkt foreligger en relation til stillingen som investor, har selv ganske vist abstrakte, men dog formulerbare og ikke rent teoretiske risici for, at der forfølges formål, som er kontrakten uvedkommende, ingen vægt, fordi det altid kan tænkes, at oplysningerne i det mindste også anvendes til at realisere en dialog med de øvrige investorer, som kan gavne selskabet. Efter udleveringen af oplysningerne har den dataansvarlige ikke længere mulighed for at kontrollere, hvordan sagsøgerne behandler oplysningerne. I sidste ende er de videregivne oplysninger om kommanditister, selv hvis disse kun deltager indirekte i et investeringsselskab, uden varig beskyttelse efter udleveringen.

Dette kan ganske vist være resultatet af en fortolkning, f.eks. hvis de handelsretlige principper for deltagelse i en virksomhed som et fællesskab af investorer vejer tungest, således at enhver, der investerer i en virksomhed som personligt, om end begrænset, hæftende, skal behandles som erhvervsdrivende. Den forelæggende ret mener ikke, at dette i forbindelse med kommanditister i et investeringsselskab, som hæfter med en ringe andel og også ofte beløbsmæssigt med en overskuelig kapital, er så åbenbart, at fortolkningen fra Domstolen, hvem denne fortolkning tilkommer, er så forudsigelig, at det ikke er nødvendigt at indhente den.

De forelagte spørgsmål er relevante for afgørelsen, da det i den verserende sag indtil videre kun er gjort gældende, at der forelå en hensigt om at købe fremmede selskabsandele. Hvis dette er tilstrækkeligt, skal påstanden tages til følge. Hvis dette ikke er tilstrækkeligt, og hvis det er det eneste, der gøres gældende, vil sagen skulle afvises. Såfremt sagsøgernes påstand tages til følge, træffer retten også afgørelse som sidste instans, da sagsøgtes ulempe i så fald er begrænset til udgiften til oplysningerne, og denne udgift økonomisk ikke når den nationale beløbsgrænse for at indbringe sagen for næste instans.

C. Egne forventninger til besvarelse af de forelagte spørgsmål:

1.a. Den forelæggende ret lægger også til grund, at kontraktbestemmelsen om udelukkelse af oplysninger er ugyldig, men ikke ud fra et synspunkt om, at de principielt ikke kan udelukkes, men på grund af, at den er ugyldig som almindelig forretningsbetingelse ud fra et synspunkt om en for vidtgående begrænsning af en rettighed, som dermed er urimelig og ugyldig.

1.b. Den forelæggende rets spørgsmål er begrænset til de EU-retlige bestemmelser om oplysninger om indirekte investorer. Direkte kommanditister skal ifølge tysk ret allerede på grund af lovens bestemmelser registreres i handelsregisteret med efternavn, fornavn, fødselsdato og bopæl og dermed offentliggøres. Denne offentliggørelse må enhver, der deltager i en virksomhed på denne måde, regne med.

2. I modsætning hertil er det i forbindelse med en investering via en formueforvalter ikke umiddelbart indlysende for den, der investerer, at sådanne

oplysninger nødvendigvis skal videregives, da en sådan videregivelse ville udgøre en udlevering af centrale interne forhold i selskabet. Det er imidlertid ikke indlysende, at det er nødvendigt at sidestille dette forhold med direkte kommanditister.

2.a. De omtvistede investerings- eller mandatarkontrakter fastsætter – selv om de hvad dette angår er ugyldige – at der ikke skal ske videregivelse af oplysningerne til andre investorer, og de udtrykker således i det mindste en principiel forventning hos investorerne.

2.b. Der foreligger ikke en lovmæssig forpligtelse til at offentliggøre investorerne i et formueforvaltningsselskab uden inkorporering i et handelsselskab.

2.c. Dermed deler den forelæggende ret ganske vist de højere retsinstansers grundlæggende antagelser, nemlig at det i forbindelse med et personselskab er klart for enhver, at den pågældendes personoplysninger opbevares i selskabet og også må udleveres, såfremt dette er »objektivt rimeligt« for at opfylde forpligtelser i kraft af kontrakten eller loven. Dermed er det nærliggende, at det er objektivt rimeligt at opfylde en forpligtelse, hvis den foreligger.

For at bekræfte, at der foreligger en forpligtelse, er det imidlertid ikke alene relevant, om den investor, der forlanger oplysninger, har et objektivt rimeligt ærinde, men også hvordan kontrakten skal bedømmes, således at de øvrige investorers interesse i at holde deres oplysninger hemmelige, i det mindste som udgangspunkt, og ikke se dem offentliggjort, blot fordi der foreligger rimelige modinteresser, er til hinder for dette ønske. I henhold til EU-retten er databeskyttelsen reglen, og undtagelsen skal være tilstrækkeligt berettiget, idet det ikke er tilstrækkeligt, at en interesse er forståelig. Denne interesse skal efter den forelæggende rets opfattelse i hvert fald relatere til det, som den enkelte investor overhovedet har givet sine oplysninger til, altså selskabets interesser.

2.d. Den forelæggende ret deler retningen i den nævnte retspraksis, hvorefter en investor uden videre, hvilket for så vidt heller ikke kan begrænses, har ret til at vide, hvem der reelt øver indflydelse på det selskab, som den pågældende investerer i med en erhvervsmæssig risiko. Den forelæggende ret er imidlertid i tvivl om, hvorvidt dette kan begrunde en pligt til at offentliggøre alle indirekte deltagende kommanditister.

(1) Det er nærliggende, at størstedelen af kommanditisterne i et investeringsselskab deltager i et omfang, hvor det ikke forventes, at denne kommanditist alene med sin ejerandel kan øve indflydelse på selskabets skæbne. Den forelæggende ret lægger i stedet til grund, at den omstændighed, at man deltager i et personselskab og dermed er personligt forbundet med hinanden, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at kunne forlange oplysning. På denne måde tages der ikke tilstrækkeligt hensyn til, at elementet af personlig relation i meget vidt omfang er trådt i baggrunden i investeringsselskaber, som er eller var åbne for en

vilkårlig investorkreds, og at dette i stedet opfattes som en ren kapitalmarkedsinvestering, svarende til en aktie, hvor ingen, der ikke når op på væsentlige ejerandele, må regne med, at den pågældendes navn og adresse videregives til andre aktionærer af den, der administrerer aktiedepotet.

En supplerende fortolkning af traktaten ville i denne forbindelse også give diverse muligheder for at beskytte en »lille« investor, så også en sådan investor kan opnå den nødvendige kollektive udøvelse af interesser, f.eks. ved at have krav på, at meddelelser fra den »lille« investor via selskabet – som på sin side over for sine investorer er forpligtet til at agere i overensstemmelse med loven – videreformidles til alle andre investorer eller til et forum for udveksling af holdninger, som stilles til rådighed af selskabet, i lighed med den tyske aktielovs § 127a.

(2) Afgørelserne fra de højere retsinstanser er også hensigtsmæssige derved, at de etablerer et klart forhold mellem reglen og undtagelsen. Dermed tages der hensyn til den omstændighed, at den ansvarlige i et investeringsselskab ikke på nogen fornuftig måde kan afveje særskilt for hver enkelt af de 1 800 investorer, om der skal gives oplysning om den pågældende eller ej, men har brug for praktisk anvendelige kriterier, som abstrakt definerer den kreds af personer, der skal gives oplysning om. Der synes således at være behov for et generelt og dermed formelt kriterium for, hvem der i hvert fald som regel foreligger en pligt til at give oplysning om, for at gøre det muligt at træffe afgørelser med en tilstrækkelig retssikkerhed, ikke bare for en domstol, men allerede for de dataansvarlige.

Den hidtidige retspraksis udmærker sig ved i høj grad at være anvendelig i praksis, fordi fondsselskabet skal efterkomme praktisk talt alle anmodninger om oplysninger fra en investor.

I stedet anser den forelæggende ret det for nærliggende at lægge en formel andel til grund, i lighed med den andel, ved hvilken der opstår en oplysningspligt for børsnoterede aktieselskaber, fordi der fra denne andel også formelt kan forekomme en væsentlig indflydelse på selskabet, således som det kommer til udtryk i værdipapirhandelslovens § 33 med en andel på 3%. Hidtil har Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) ganske vist afvist at anvende denne ordning analogt. I henhold til EU-retlige regler kan en analog anvendelse imidlertid i det mindste komme i betragtning.

2.e. I hvert fald anser den forelæggende ret det for forkert, at rent floskelagtige påstande om en »interesse i at lære at kende« eller en »købsinteresse« er tilstrækkelige for at videregive oplysninger og ikke udgør retsmisbrug.

(1.) At en købsinteresse skulle være tilstrækkelig til at begrunde en oplysningsret forekommer efter den forelæggende rets opfattelse i strid med kontrakten og irrelevant: Ingen har krav på direkte at få oplyst navne og adresser, som er blevet betroet en tredjemand, direkte fra denne tredjemand for at kunne gå i

forhandlinger med datagiverne om en fremtidig indgåelse af en aftale. Tværtimod forekommer en sådan argumentation ikke overbevisende, hvis fremtidige retsstillinger, som afhænger af fremmede viljesbeslutninger og dermed er vilkårlige, allerede på forhånd skulle begrunde oplysningsrettigheder. At tilbyde nogen en forretning udgør ikke en begrundelse for, at den pågældendes oplysninger kan videregives uden dennes samtykke.

Endnu mere grundlæggende er det, at den opfattelse, at enhver tænkelig berettigelse er tilstrækkelig til at udelukke retsmisbrug, forekommer utilstrækkelig til at yde databeskyttelse på EU-retligt niveau. Databeskyttelse indebærer efter den forelæggende rets opfattelse, at også abstrakte risici skal forebygges, hvilket igen må have indvirkning på forståelsen af, hvad der udgør retsmisbrug. Dermed vil det i hvert fald skulle klassificeres som retsmisbrug at gøre en ret gældende, hvis dette ikke i sig selv giver udtryk for et mindstemål af selvbegrænsning og/eller indholdsmæssig begrundelse.

(2.) Lige så lidt udgør »at lære at kende« en relevant grund målt i forhold til, hvad den, der som investor har oplyst sine data i forbindelse med en økonomisk investering, må forvente. Ingen, der investerer i en kapitalinvestering, udtrykker dermed sit samtykke til, at man kan henvende sig til den pågældende for at lære denne at kende.

(3.) I stedet forekommer det hensigtsmæssigt og nødvendigt, at der kræves konkrete, identificerbare anliggender med direkte forbindelse til forretningsledelsen. Dette ville formalisere formålsbestemmelsen for videregivelse af oplysninger, og selskabet ville dermed i tilfælde af klager over videregivelse af oplysninger kunne henvise til formålsbestemmelsen for videregivelse af oplysninger, og, hvis det – f.eks. gennem klager fra andre investorer – får kendskab til, at oplysningerne anvendes til andre formål end de erklærede, kunne sætte sanktionsmekanismerne i henhold til databeskyttelseslovgivningen i gang.

3. Samlet set anser den forelæggende ret en fortolkning af databeskyttelsesforordningen for hensigtsmæssig, hvorefter denne i forbindelse med et investeringselskab som udgangspunkt kun begrunder en ubegrænset oplysningsret, når en vis procentuel ejerandel er opnået, og i øvrigt kun begrunder selskabets pligt til at videregive meddelelser fra en investor til alle direkte og indirekte investorer,

og desuden anser den forelæggende ret en fortolkning af databeskyttelsesforordningen for hensigtsmæssig, hvorefter et ønske om »at lære at kende« og en interesse i at købe ejerandele ikke udgør væsentlige omstændigheder og derfor ikke kan begrunde en oplysningsret, men enhver anmodning om oplysninger skal angive den konkrete selskabsrelaterede anledning til, at der anmodes om oplysning.

D. Formaliteten vedrørende de præjudicielle spørgsmål:

De forelagte spørgsmål sigter [udelades] mod besvarelse af, hvilke omstændigheder [udelades] der er relevante i forbindelse med en retlig vurdering, dvs. hvilke omstændigheder der er væsentlige i forbindelse med vurderingen og dermed kræver overvejelse. Det samme gælder for spørgsmål om de omstændigheder, der er relevante for de iboende grænser for en »legitim interesse«. Da disse spørgsmål rejser spørgsmål om EU-rettens strukturer, er det nødvendigt at forelægge sagen for Domstolen.

[Udelades]

ARBEJDSDOKUMENT